

* * *

„Čím se trápíte, Leyli? Jste hezká. Máte tři pěkné děti. Bamby, Alphu, Tidiana. Všechno jste zvládla.“

„Já že jsem to zvládla? To všechno je jenom zdání. Vítr. Ne, ne, my netvoříme hezkou rodinu. Chybí nám to podstatné.“

„Táta?“

Leyli se krátce uchichtla.

„Ne, ne. Bez táty, nebo dokonce bez tátů se my čtyři klidně obejdeme.“

„Co vám tedy chybí?“

Leyliny oči se pootevřely jako žaluzie, které propustí sluneční paprsek, ozáří temnou místnost a přemění prach na poletující hvězdičky.

„Jste dost nediskrétní, milý pane. Sotva se známe a vy si myslíte, že vám prozradím své největší tajemství?“

Neodpověděl. Žaluzie Leyliných očí už se zase zavřely a ponořily alkovnu do tmy. Leyli se otočila k moři, vyfoukla kouř z cigarety, aby začernila mraky.

„Je to víc než tajemství, pane vyzvídálku. Je to prokletí. Jsem špatná matka. Mé tři děti jsou odsouzené. A mou jedinou nadějí zůstává, že jedno z nich, aspoň jedno z nich unikne prokletí.“

Zavřela oči. Znovu se zeptal:

„Kdo to prokletí vypustil?“

Za zavřenými okenicemi víček se zablýskalo.

„Vy. Já. Celá země. Nikdo není v tomhle případě nevinný.“

* * *

Namáhavý den

1

6 hodin 48 minut

Nákladní člun tiše klouzal pod autobusem číslo 22.

Leyli seděla s čelem přilepeným na skle dvě řady za řidičem a pozorovala, jak se vzdalují obrovité pyramidy bílého písku přepravovaného na plošině člunu, a říkala si, že jim ukradli jejich písek, že jim vzali všechno ostatní a teď jim zrunko po zrnku berou i pláž.

Autobus 22 přešel kanál z Arles do Bouc a dál stoupal po třídě Maurice Thoreze. Leyliny myšlenky se toulaly v rytmu nákladního člunu. Tenhle kanál jí vždycky připomínal trhající se šev látky a město Port-de-Bouc konec pevniny, která se zvolna svažuje k moři a od zbytku kontinentu ji dnes odděluje jen záliv široký dvacet metrů. Zítra ji oddělí oceán.

Je to hloupé, přesvědčila Leyli samu sebe, zatímco autobus dojel k odklonové trase; čtyři proudy silnice RN568 a nepřetržitý tok vozidel na ní izolovaly Port-de-Bouc od zbytku světa lépe než nevinný kanál se zalesněnými břehy, po němž se vleklo několik líných nákladních člunů. Ještě nebylo 7 hodin. Teprve se rozbřeslo, den zatím pootevřel jen jedno tmavé oko. Bledé reflektory vozů vrhaly oknem autobusu světlo na Leylin obličej. Pro jednu si Leyli připadala hezká. Také si

dneska dala záležet na úpravě svého zevnějšku. Vstala před hodinou, splekla si vlasy do copánků společně s barevnými korálky, jako to dělala její matka Marème v Ségou u řeky v letních měsících, kdy slunce všechno spalovalo; v měsících, kdy si Leyli slunce neužívala.

Chtěla být přitažlivá. Bylo to důležité. Patrice, tedy pan Pellegrin, úředník, který měl na starosti její případ ve FOS-IMMO, kde se přidělovaly byty, nebyl necitelný k jejím barvám. K jejímu úsměvu. K její radosti ze života. K jejím africkým kořenům. K její míšenecké rodině.

Autobus 22 jel po avenue Groupe-Manouchian, kolem sídliště Agache.

Její rodina. Leyli si zvedla sluneční brýle a pomalu si rozložila na kolena fotografie. Vybrala je velmi pečlivě: Tidiane, Alpha, Bamby. Také tu měla záběry bytu. Je Patrice ženatý? Má děti? Dá se ovlivnit? A pokud ano, dokáže něco prosadit?

Blížila se. Autobus 22 projížděl obchodním centrem a proplétal se mezi obrovskými budovami Carrefouru, Quicku, Starbucksu. Od její poslední návštěvy na bytovém úřadě uplynulo několik měsíců a za tu dobu tady vyrostla desítka nových vývěsních štítů. Spousta totožných plechových kostek, a přesto na první pohled identifikovatelných: bílé rohy Buffalo Grillu, pomerančový květ Jardilandu, střecha ve tvaru pyramidy Red Corneru. Z kovové a skleněné fasády multiplexu na ni zíral obrovský Johnny Depp jako Jack Sparrow; jeho odraz ve skle v ní na okamžik vzbudil dojem, že Johnny má stejné copánky s korálky jako ona.

Všechno tady se podobalo všemu, co je jinde.

Autobus sjížděl ke kanálu Caronte mezi dvěma moři, Středozemním a jezerem Berre, potom se pustil do ulice Urdy-Milou, kde sídlil bytový úřad FOS-IMMO. Leyli se naposledy prohlédla v zrcadle okna. Nesmělé denní světlo postupně smazávalo její odraz ve skle. Musí přesvědčit Patrice Pellegrin-

na, že ona není jako místa bez duše, která jsou všude a nikde. Ona je odtud i odtamtud.

Musí přesvědčit Patrice, že je jedinečná, že je stejně prostá jako tohle. Ostatně čím víc na to myslela, tím méně si byla jistá, že chlápek z bytáku se jmenuje Patrice.

2

6 hodin 49 minut

Bamby stála proti Françoisovi.

Obratná hra zrcadel v Šeherezádině pokoji v Red Corneru násobila úhly pohledu, jako by ji filmovala desítka kamer a promítala její obraz na stěny, na strop, záběry byly zezadu, zpředu, kamera zabírala i ve zdvihu.

François nikdy neviděl tak krásnou dívku.

Aspoň ne za posledních dvacet let. Určitě ne od té doby, kdy přestal jezdit po světě a nemohl si dopřávat za pár dolarů thajské nebo nigerijské prostitutky, z nichž by se klidně mohly stát Miss Universe, kdyby je životní náhoda přivedla na svět na druhé straně chodníku. Neviděl tak krásnou holku od chvíle, kdy se usadil se Solène, s Hugem a Mélanie, nechal si postavit domek v Aubagne, vázal si každé ráno kravatu a odcházel do společnosti Vogelzug, kde pracoval jako účetní; na služební cesty do ciziny jezdil jen jednou dvakrát do roka. Nikdy dál než do Maroka nebo Tuniska.

François v duchu počítal měsíce: naposledy podvedl Solène před rokem. Aniž si to uvědomil, stal se z něj věrný manžel. Ve Vogelzugu, mezi dívkami zanícenými pro práci s nelegálními migranty, měl zřídka příležitost vidět lehké sexy krásky, které stavěly na odiv své křivky a vystavovaly prsa.

A už vůbec se jich nemohl dotýkat.

Dívka, která se před ním kroutila, se jmenovala Bamby. Fulbské křestní jméno. Bylo jí čtyřiaadvacet, měla tělo africké princezny a psala doktorskou práci z antropologie o migračních vlnách. Potkal se s ní náhodou. Patřil mezi padesát odborníků zabývajících se regulací počtu imigrantů, což tvořilo základ její badatelské práce. Padesát hodin rozhovorů, které si natáčela na diktafon..., byly to vlastně jeho hodinové monology s výjimkou několika zásahů z její strany a odehrávaly se v kancelářích Vogelzugu.

Bamby podle všeho nadchla jeho životní cesta a duševní proměna od bezstarostného období, kdy jezdil po světě bez zavazadel, až po věk zkušeností, zralosti, úspěchu a přitažlivosti. Poslala mu svoji práci mailem, aby si ji přečetl, a čtrnáct dní nato se zase setkali, byl to rozumný večer, kdy si jen povídali, tentokrát bez diktafonu, ale před odchodem si dopřáli dlouhé objetí. *Zavolejte mi, když budete chtít...*

Omamující doktorandka mu opravdu zavolala. Byla zavalená prací. Doktorská práce, prezentace pro fakultu, neměla čas na přítele, takže využijme okamžiku.

To mu vyhovovalo: François sdílel stejnou filozofii.

Využijme okamžiku.

Schůzka tady, v nedalekém Red Corneru.

Sotva vešli do pokoje, lehl si François na postel, předstíraje náhlou únavu, kterou přičítal třem skleničkám vodky, co vypil dole v baru. Využít okamžiku? Kráska se nechala dobývat pěkných pár hodin.

Bamby si k němu přiklekla bez falešného studu, ale s odzbrojující něhou. Jenom ho hladila mezi šíjí a krkem, kde začíná růst vlasy. Měla na sobě volný, přepásaný hábit afrických žen sluneční barvy, padající až ke kotníkům, ale odhalující prsa a hnědá ramena. Drobný stříbrný přívěsek se ztrácel pod gumou zlaté látky.

„To je pták?“

„Sova. Chcete ji vidět?“

Hezká doktorandka pomalu spustila africkou látku jako oponu, tkanina se na zlomek vteřiny zastavila na křivkách řader a pak jí spadla až k pasu. Náhle.

Pod ní nic neměla...

Vylouplo se její poprsí, nádherné, skoro neskutečné; v údolí se chvěla sovička.

Sluneční róba jí teď plandala kolem boků, laskala jí pupík, držela na bedrech. Bamby se zase zvedla, prstem přejížděla Françoisovi po krku, zastavila se u prvního knoflíčku košile a jela níž, až k poklopci jeho džín. Ta holka ho hodlá úplně zjančit!

Určitě bude o něco mladší než jeho dcera. Nepohoršovalo ho to. François věděl, že je dosud přitažlivý, prošedivělý, že vzbuzuje pocit bezpečí. Také věděl, jaké kouzlo mají peníze.

Hrají v tom nějakou roli peníze?

Bamby se vlnila. Usmívala se. Hrála si, byla jako motýl, který může každou chvíli odletět. François se nutil myslet na něco jiného, aby se uklidnil, aby se na ni nevrhl příliš rychle, aby se přizpůsobil jejímu tempu. Vzala by si Bamby peníze? Ne, samozřejmě že ne. Jednodušší bude, když se s ní zase sejde. Občas. Bude s ní zacházet jako s princeznou. Dárek. Restaurace. Krásnější hotel než tenhle Red Corner na předměstí. Zbožňoval holky, které mají dvě obrovské přednosti: jsou krásné a inteligentní. Všiml si, že navzdory svým přednostem jsou mnohem milejší než ostatní. Vzbuzují totiž tolik žárlivosti, že se snaží být hodné a dobré přítelkyně, aby je nakonec neukamenovali. Naučí se skromnosti, je to jejich způsob přežití.

Jsou to andělé, jichž se může dotknout jenom málo mužů.

*Má příjemný hlas, rád mluví. Hlavně se rád poslouchá.
Jeho žena se jmenuje Solène. A má roční vnučku. Mélanie.
Pod levou bradavkou má jizvičku jako čárku mezi slovy.*